

τάτων καὶ μεγαλοπρεπῶν θεάτρων ἠπλοῦτο οὐρανὸς καταπέμπων ἱπώτατον χειμῶνα καὶ δροσερώτατον θέρος. Αἱ ὁδοὶ ἦσαν πλήρεις ζωῆς καὶ κινήσεως, συνηλλάσσετο δὲ ὁ ἐργατικὸς καὶ νοήμων ἐκεῖνος λαὸς μετὰ παντοδαπῶν ξένων ἐξ Αἰγύπτου, Φοινίκης, Κύπρου καὶ ἄλλων παραλίων, ἅτινα παρείχον ἀφθονον ὕλικὸν εἰς τὰ ὑφαντουργεῖα τῆς πόλεως. Πλούσιοι ἔμποροι καὶ ἄλλοι σημαντικοὶ ἄνθρωποι, ἀπηυδημένοι ἐκ τοῦ ἐν Ρώμῃ πολυταράχου βίου, σοβαροὶ φιλόσοφοι καὶ τῆς ἐπικουρικῆς διδασκαλίας διαστροφεῖς ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς πόλεως καὶ τοῦ παρακειμένου πυριπνίου ὄρους,

κρατηθεῖσαν χολήν του καὶ ἀπέπνιξεν ὁ δυσειδὴς Ἥφαιστος τὴν ὠραίαν αὐτοῦ σύζυγον Ἀφροδίτην, περιβαλὼν τὸ ραδιανὸν σῶμά της διὰ μακροῦ ἐκ λάβας σαβάνου.

Δέκα καὶ ἑπτὰ παρῆλθον οὕτω αἰῶνες νεκροφανείας μέχρι τῆς τεχνητῆς ἐπ' ἐσχάτων ἀνακαινίσεως τοῦ τόπου μετὰ τὴν προηγηθεῖσαν ἀπὸ τῆς τέφρας ἀνάχωσιν. Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη γενομένων ἐορτῶν, παρ-έχομεν ἐν παραθέσει τῶν σχετικῶν εἰκόνων εἰς τοὺς ἡμετέρους Ἀναγνώστας σύντομον περιγραφὴν δύο πομπῶν, αἵτινες ἐξετελέσθησαν ἐπὶ τόπου μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς προσεγγί-

ΜΝΗΣΤΗΡΙΟΣ ΠΟΜΠΗ.

Κατὰ τὸ σχεδιογράφημα τοῦ κ. Salvatore de Gregorio.

ἐκτιζον λαμπράς ἐπαύλεις, ἃς διεκόσμου με πᾶν ὅ,τι ἐξωραΐζει καὶ ἠδύνει τὸν ἐπὶ γῆς βίον. Ἐλαμπον τὰ μωσαϊκὰ τοῦ ἐδάφους, ἀπήστραπτον οἱ τοῖχοι ἐκ τοῦ ζωηροῦ χρωματισμοῦ ἐπαγωγῶν εἰκόνων, ἃς ἐξεργάζοντο οἱ διασημότεροι Ἕλληνες ζωγράφοι. Ἐκάστη ὕδρια, ἕκαστον ἀγγεῖον ἦν τέλειον ἀριστοτέχνημα, διότι οἱ εὐποροὶ τῶν καιρῶν ἐκείνων ἐφιλοτιμοῦντο καθ' ὅλον τὸν βίον ν' ἀνθαμιλλῶνται πρὸς ἀλλήλους εἰς τὴν παραγωγὴν ἢ τὴν κτήσιν τοῦ ἐξόχως καλοῦ. Οὕτω διέρρεεν ὁ βίος, χωρὶς οὐδὲ κατὰ τὸ τέρμα αὐτοῦ νὰ καταντᾷ εἰς πικρίαν.

Τοιαύτη ἦν ἡ πόλις καὶ ἡ ἐν αὐτῇ διαβίωσις πρὸ τῆς ἱστορικῆς καταστροφῆς, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ σκοτεινὴ τῆς καταχώσεως ἡμέρα καὶ ἐπέλαμψεν ὡς διαρκῆς φλόξ ἡ ἀπαισία νύξ, καθ' ἣν τὸ νεκροφανὲς ἠφαιστειὸν ἐξηγέρθη καὶ ὑπὸ μανιώδους παραφερόμενον λύσσης ἐξήμεσε τὴν ἐπὶ μακρὸν

σεως πρὸς τ' ἀρχαῖα ἔθιμα. Καὶ πρῶτον περὶ τῆς μνηστηρίου πομπῆς.

Ἀναμένει ἤδη ἡ νύμφη ἐν τῷ οἴκῳ τῶν γονέων, ἀφ' οὗ θὰ παραλάβωσιν αὐτὴν καὶ θὰ ὀδηγήσωσιν εἰς τὸν μνηστῆρα οἱ ἄγοντες τὴν γαμηλίαν πομπήν. Πρὸ πολλοῦ ἡ παρθένος κατέθεσεν ἐν εἴδει θυσίας εἰς τὸν βωμὸν τὰ παιδικὰ της παίγνια, συνωμολογήθη δὲ μετὰ τῶν γονέων ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τὸ τοῦ γάμου συμβόλαιον καὶ ἀπεστάλη εἰς τὴν μέλλουσαν σύζυγον ὁ σιδηροῦς τοῦ ἀρραβῶνος δακτύλιος. Ἀνθοσπεφῆ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν, κεκαλυμμένη ὑπὸ μακρὸν πέπλον με ὑπόδησιν κοθόρων, διὰ νὰ φαίνεται τὸ ἀνάστημά της ὑψηλότερον, ἀποσπᾶται ἀπὸ τῆς μητρικῆς ἀγκάλης καὶ οὕτω προελαύνει τὴν πομπήν. Προτρέχουσιν οἱ παῖδες κρατοῦντες τὰς λαμπάδας τοῦ ὑμεναίου καὶ ψάλλοντες φαιδρὰ ἄσματα, ραντίζεται δ' ἡ νύμφη δι' ἡγιασμένου ὕδατος, διὰ